

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

Ο ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΣ ΚΑΡΒΕΛΙΑ ΟΝΕΙΡΕΥΕΤΑΙ!...

TOY EMILE BERGERAT

ΠΗΚΕ στο άτελιτό του ζωγράφου Μηνιά, ο κολλητός εκείνος άρεντινός, τον χόταζε με τους πάμπλουτους μαχαργιά και στρίβοντας τις άγραμμοστικές του, ειπε :

—Φιλτάτε μου, καλημέρα... 'Ονομάζομαι, Ξέρεις, Λεονάρδος Τσέκ... Μάλιστα... Λεονάρδος Τσέκ... Τ' όνομά μου, Ξέρεις, γράφεται άπαράλλατα όπως και προσφέρεται !..

—Χαίρομαι για τή γνωριμία σας, κύριε Τσέκ !.. βιάστικτε ν' άπαντήση ό πενιάλος και καταρροισμένος καλλιτέχνης, που μωρίστικε εψητός. Είμαι στη διάθεσή σας... Σε τί μωρφή νά σας φανώ χρήσιμος ;...

—'Ο κολλητός χαμογέλασε άίνυγματικά. "Επειτα Ξεφώνισε :

—Τρελλάινουα για τή ζωγραφική σας ! Τρελλάινουα για τήν τεχνολογία σας ! Είσαστε κάτι σαν Ροβίμπενς... Σάν 'Απελλίς... Σάν Νταβίντι... Κι' ήρθα νά άπαθανάτισε τήν πολιτικάντη ζωή μου. σέ όλα της τά παραχτικά έπεισόδια, όπως τά σάς τ' άφηρηθώ με λίγες λέξεις... Είμαι άπορασμένος νά δώσω και σαράντα χιλιάδες φράγκα γι' αυτή τή δουλειά... νά μωσά τώμας, για προκαταβολή... και βασίλομα στο τάλεντό σας για τήν έπιτυχία τής παραγγελίας μου... Λίγιστε ;....

Κρανονόλτικτος ό φουκαράς ό Μηνιάς, δάγκασε τήν πίπα του, τήν άδεια από καπνό — δυοτιχώς ! — για νά μήν ξεφανήση. Στήριχτικτε σ' ένα ψηλό σακαμνί, έτοιμος νά λιποθυμή, και χόταζε με γλαρά μάτια τόν άποροσδοχητό αυτόν πελάτη, όπως θά χόταζε ένας δραπέτης τού φουκαρισίου και μουρμούρικε μέσα του, λαχταρισμένος :

— Τί λαχείο μου στέλνεις σήμερα, ό Θεία Πρόνοια ;!.. 'Η σπιτονοικοκυρά μου σφριάζει σαν τσακάλι, για τά τρία κίλια άπάρτητα νόμισμα μου... 'Ο μαρφοσίκας τού γλατά μου κορτείνει νά γίνή άποροσινικας άπ' τήν κωμλία, με τήν όπια γράφονται επάνω του τά άρθρα βερσεύδια μου... Μά όλους θά τους πληρώσω τώρα... Και τό ζωνάρι που στήγγει με τό ζορι τήν αιωνίως άδεια καλιά μου, θά ξεσφιχτικέ όριστικά !..

—Λοιπόν, δέχεστε ;... Ξαναγράφετε άπότομα ό άφρανοκατέβατος πελάτης, κόδοντας στη μέση τήν εντυχιμένη δνειροπόλησή του τού φτωχού καλλιτέχνη.

—Μετά χαράς !.. άποκρίτικε ό ζωγράφος, κίνωντας μά βαθειά άπόλλιο. Κι' άφού κλειδωσε με διπλή στροφή τήν πόρτα — μήπως και τού ξεφίγη τ' άναπάντεγο εκείνο ζευτελλόσι — σκαρφίλισσε κατόπιν στο ψηλό σακαμνί τής δουλειάς του, κι' ειπε με ύφος σπουδαίο στον κ. Τσέκ :

—Σάς άκούω... Είμαι όλος αδιά... Για λόγους άνωτέρας βίας δέν έχω κήθημα νά σας προσφέρω... Πιάνουν τόν τάπο, Ξέρετε, στα άταλέ κι' έπειδή ένοχλούν έμάς τους καλλιτέχνες, φροντίζουμε νά τά ξεφρωτανομάσουμε... 'Όστόσο, καθήστε σταυροσίδι, άν θέλετε, και πέστε μου τήν ιστορία σας...

—'Ο κ. Τσέκ χαμογέλασε προστατευτικά κι' ειπε :

—'Εννοια σας... 'Εννοια σας... Προτιμώ δρόμους... Λοιπόν, ίδού με λίγα λόγια ή ζωή μου : Γεννήθηκα στο 'Εκλανό, στις 14 'Ιουλίου 1861. Μαραία ήμερομηνία, έξήντα δυό χρόνια άκριβώς ύστερα άπ' τήν πτώση τής Βαστιλλίης... Μπορούσα λοιπόν νά μή γίνω κάτι, άφού γεννήθηκα μιά τέτοια πανένδοξη μέρα ;!..

...Λοιπόν, λοιπόν τά πρώτα χρόνια έχουμε φτώχεια και πεινές στο πατάρι μου σπίτι... Μαννάς πλανόδιος ό πατέρας μου, πλούτη ή μητέρα μου... Παράδες για νά απούδασ έλειπαν... Μορφώθηκα περίφωνα, όστόσο, διαβάοντας τις έφημερίδες που δανειζόμουν άπ' τό γειτονικό μας κούμα...

...Κατόπιν... κατόπιν θάνατος τού πατέρα μου... Θάνατος τής μητέρας μου... 'Εσπρος κι' ορφανός έγώ... Τους Έκλανα παρά και Ξεκίλησα άπένταρος για τό Παρίσι...

...'Από δουλειά τού ποδαριού σέ δουλειά τού ποδαριού, κι' από τήν πείνα στη δίψα, έπιπύστικε κάθε τόσο, έπασα έπιτέλους κάποτε νά σταθερή και μόνιμη δουλειά, στο πασίγνωστο μουσικολέιο «Μιλφλόρ»... Στην άρχή τή καθήκοντά μου ήσαν νά ξεσκονίζω τις γυάλινες βιτρίνες τού μαγαζιού...

...Σιγά - σιγά προοδίστικα... Λεβέντικη και μαγνίσιμος λόντος, καθώς ήμιον, πτύει στα δίχτυα μου τήν κόρη τού προπαισμένου μου κι' άγαπητικαμε τρελλά... Μας πήραν όμως μωρωδιά ό άλλοι, μέσα στο μουσικολέιο, και πήρα ένα πρωτό και μιά πασοτίνα μου στο χέρι...

...Μά ό έρως νικά : Πειθαίνει ό άρεντινός μου... Παντρεύομαι τήν κόρη του και γίνουα άρεντινός άιόσος !..

...'Η τύχη με βοήθισε... Λασιόρα στο έπίτομο ένα κωνοφόρο άροματικό σαπούνι... Ξέρεις... τό περιφροσάσασα «'Επίς Σ'αρ», και γίνουα διοικητομωρικός μέσα σε τρία χρόνια...

...Μέ τρεβήζει ή πολιτική άμέσος... Μοσοπολείας έτι είχα και έν είχα, και πήγα στο χωριό μου παρενθός... Τό σέκασα με διαρέες... 'Εοκλήσιες, κωμικαριά, σχολείο, δημαρχείο, βρσίτες και τά όσατα... 'Οι συχνοισοί μου έπίμωσαν τις θούσιες μου, κι' ύστερα από πέντε χρόνια άκαμάτης προταγάνδας κι' άκουσάσαν θυσιών και διαρέων, κατάφερα νάρθω έπιτέλους ετέτατος έπιλαχών δημοτικός σύμβουλος τού χωριού μου !..

'Ο ζωγράφος άνοιγε μ' άνοκτικό τρέξι πηξές τό στόμα.

—Λοιπόν, κύριε Τσέκ !.. Τί άπάντε κατόπιν ;... φώτησε.

—Νά !.. Πέρασαν άλλα δέκα χρόνια. Δέν άφησα έκλογή, που νά μή λάβω μέρος... 'Υποψήριος άράδα, ζήλομα για μαλλικωμάλι μου, τούς έκανα όλους νοκομάρους έπί κείτω, και στα τελευταία, μόλις προχθές άκόμα ό άγώνας μου θυμαρένε : Βγίνα δημαρχος τού χωριού μου, έπιτέλους, ξεπερνώντας τόν άπίταλο μου δεκαεπτά ψηφούς !..

'Ο ζωγράφος έκανε νά μπήξη τά γέλια, μιά τυχική άπ' τή μυστική τρούρα, σαν νά τόν άόγκασε σκαρδός. Τραυλίσε :

—Ένε μεγάλο τό χωριό σας ;!..

—Μιμ... 'Ισασε κομιά πεντακοσμία στίπια !.. Ξεφώνισε κορδωμένος ό κ. δημαρχος...

—Σωστή μεγαλοστομία, λοιπόν... Μιμώδω !..

—Και βέβαια !.. Ξανάς ό κ. Τσέκ. Θά τήν κάνω μικρό Παρίσι... Θά γίνή τού 'Εκλανό άπότομο δήμο... 'Όλα τά λεπτά μου θά τά θανάσω, εγγνωμισάνας τους πατριώτες μου για τήν πηή που μουκαν... Και θ' άφήσω ζωγραφιστή τήν πολιταρχική ζωή μου στους τοιχούς τής Δημαρχίας, για παράδειγμα στους νεαρούς μου σκαρδότης... Νά... Γι' αυτό ήρθα σέ σας, κύριε Μηνιά !..

'Ο ζωγράφος σπρωχτικε παζότος. 'Εκανε πός σκαρδότην άρετική ώρα, λογαριαζέσ διήθεν με τό μωλό του, έπασμε μέτρα βουδός, στους τοιχούς, κι' ύστερα ειπε στον βουδό έπίσης πελάτη του :

—'Η πολιτάνταξη και πανένδοξη ζωή σας, κύριε Τσέκ, θά άποθανάτιση κατά τό πρότυπο των «'Υραντών τού Ρέμραντ και τών «'Ασπικηδων τού Βάν δέρ Κέλστ... 'Ετσι θά γίνετε και σεις «'Ο σαπινικός και δημαρχος τού 'Εκλανό τού Μηνιά... Ναι... Σάν ένας κωνοφόρος Ρέμραντ, θά παραδώσω κι' έγω στην άθανασία και στην αιωνιότητα τήν παραδειγματική κι' έπιική σταδιοδρομία σας : 'Από ξεσκονιστής, δημαρχος τού 'Εκλανό !.. 'Υχος !.. Μεγαλίων !.. 'Ελαπία !.. Θούλιω !..

—Και πόσο πινακες θά χραιοσθούν, μεγάλες μου καλλιτέχνη ;!.. νοσημωρίς εκθαμβός ό κ. Τσέκ.

—Μά, δώδεκα, επάνω - κάτω, πινακες... Μήκος τέσσερα μέτρα, φάρδος τριάντη και χωριστά ή κορνίζες...

'Ο κ. Τσέκ ήβγαλε κατενθωσιασμένους τό φουκαρισμένο πορτοφόλι του και ξεφώνισε :

—Φίνα !.. Περιφάνια !.. Καλό τό σκέφτικρα κι' έκανα εύχρησρα τό δημαρχικό μέγαρο τού 'Εκλανό... Οι τοίχοι του θά χωρέσουν ίσα-ίσα τους ιδάνατους πινακας σας... Έυφρός, λοιπόν, και δουλειά... Πάρτε τά 20 γιλάρια τής προκαταβολής σας... Καλά σας !..

Μά μόλις χούφτωσε τό καχύ μάτω τών μουραδίστικων και θαυμαστών χαρτονομισμάτων, ό φουκαράς ζωγράφος ζαλιότικε άπ' τή συγχίση και σφιρίστικε βαρδός στο πάτωμα...

'Ο κρό-ος τού κορμού του στα σανίδια και κάποιος κρότος δεινατός στην πόρτα, τόν Ξήτησαν παρενθός. 'Ανακάθησε θαμνωμένος στο κρεβάτι του, έτριψε τά μάτια του και χόταξε με ύφος ήλιθο και μαχυμωρηλικό δλόγρη τό... 'Αντίκρινε τότε τή στήγγιλα νοκομάρ του, με τις ανεξέφριτες άποδείξεις τού έννοκίω του, ν' άνωμισον άπειλητικά στα χέρια της, κι' άπογοητευμένος, ακρωσμένος, μαρμωσικε διδερσά :

—'Όνταρο ήταν !.. 'Όνταρο !.. 'Ελεος, κυρά Μάρθα... Άστα να γίνουν Ξη ή νηριάντα και τότε έλα νά στα Ξοφλήσω... Θά στα... KANONI - σω χωρίς άλλο...

—Βγίνα δημαρχος τού χωριού μου!

'Αντίκρινε τή στρήγγιλα νοκομάρ του!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—'Η φαντασία είναι ή λαμπράδα που φωτίζει δλόκληρη τή ζωή μας, και που δου τήν ακρωκομισμα, τόσο έντονωτερα φέγγει.

—Πρέπει νά εύχαριστούμε μιά δ,τι έχουμε, ποτέ όμως με δ,τι έλειπα.